

Tomori Eszter

Emberek és Istenek

Szürke hamu arcát magába temeti

Befordul és felégeti
Karját mélyen magába fonja
Körmeit lázasan húsába nyomja

Fejét hátra hajtva
Némán ordítja kerek szája
Bánatában nincs senki mása

Mely végtelen fájdalmát
Tükör szemén lássa

Befordult hát önmagába
Mert lelkét azon kívül nem találja
Mert a rajta kívüli világ
Szellemét is csak kitalálta
Felfalta teremtett világa

Forog a gép

Kezek nyúlnak, karmok marnak
feléd, beléd.
Földre taposnak, megaláznak,
a semmit lökik eléd.

Elhasznált lélek, kidobott test leszel,
aki mozog, ahogy fütyülnek,
akit otthagynak és leköpnek.

Rohanó cipőnyomok sereglenek,
kéz a kézben járnak
melletted, veled.

Annak a része, az vagy,
ami elől menekülsz.
Akit megeszel.

